

der ikke har Hartkorn, skal tage en forholdsmæssig Del af den Byrde, som Hartkornsejendommene nu maa bære. Det ærede Medlem Hr. Fibiger har stillet sig paa et ensidigt Hartkornsstandpunkt uden at tage noget som helst Hensyn til, at man vælter Byrden over paa baade den ene og den anden af Folk, som ikke er i Stand til at bære de forøgede Byrder.

Jeg maa derefter gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Henningsen, for hvis Udtalelser om Lovforslaget jeg i øvrigt takker; de laa i omtrent samme Plan som de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Pinholt fremsatte, var altsaa velvilligt kritiserende. Ogsaa det ærede Medlem Hr. Henningsen udtalte Betænkelighed ved Nedfældningen af Hartkornsskatten, og han tilføjede, at naar han var betænkelig, var det ikke mindst af den Grund, at Hartkornsskatten var meget uensartet fordelt, og at det jo ogsaa til en vis Grad var en Tilfældighed, om der skulde nedfældes et større eller et mindre Beløb, efter som Hartkornsskatten veksler i de forskellige Kommuner. Dette er naturligvis i nogen Grad rigtigt. Jeg har allerede sagt, hvilke Vanskeligheder og Ulemper der kan paapeges ved, at man nedfælder Ejendomsskylden, og man kan bruge omtrent tilsvarende Bemærkninger, naar Talen er om Hartkornsskatten. Men paa den anden Side maa jeg fastholde, at Hartkornsskatten er en Skat, der har nedfældet sig paa de paagældende Ejendomme, det kommer man ikke uden om, og jeg synes derfor ikke, man med Rette kan hævde, at nu skal man se bort derfra, man skal forære de paagældende Hartkornsejere den paagældende Skat. Jeg synes, at denne Bemærkning fra det ærede Medlem Hr. Henningsens Side i det mindste burde have været ledsaget af en Bemærkning om, at man kunde tage en vis Middelskat som Nedfældningsbeløb.

Det ærede Medlem nævnte som Eksempel Forholdene i St. Hans Landsogn ved Odense for at vise, hvor stor Forskel der var i de forskellige Kommuner. Han nævnte, at St. Hans Landsogn havde en kommunal Hartkornsskat paa 180 Kr. Dette er rigtigt, men jeg tror nok, at det er den højeste kommunale Hartkornsskat, man har i Danmark. Og jeg vil gøre opmærksom paa de ganske særlige Forhold i St. Hans Landsogn. Der ligger to eller tre ret betydelige Proprietærgaardene i Sognet, og man kan næsten sige, at al Ejendom i St. Hans Landsogn mere eller mindre er Byggegrundshartkorn, i alt Fald er en meget væsentlig Del af de Jorder, som ejes i St. Hans Land-

sogn, Jorder, som før eller senere vil komme i Betragtning som Byggegrunde eller i alt Fald blive Genstand for en meget stærk Udstykning. En væsentlig Del af Jorderne ejes for øvrigt af Odense Kommune og af en enkelt stor Grundejer, som bor i København. Det er selvfølgelig et Forhold, der ikke bør spille nogen Rolle ved Bedømmelsen af, hvorledes man skal forholde sig med Hartkornsskatten, om den skal nedfældes eller eftergives. Og paa den anden Side tror jeg ikke, man kan tage dette Eksempel fra St. Hans Landsogn, hvor Forholdene er exceptionelle som et afskrækkende Eksempel paa, hvilken Uret man kunde komme til at øve, hvis man nedfælder Hartkornsskatten. Jeg tror ikke, at man ovre i St. Hans Landsogn vilde betragte det som nogen Art af Uret, om man nedfældede den Hartkornsskat, der er dér.

Jeg synes jo ogsaa, at naar man stiller sig paa det Standpunkt, at man ikke kan nedfælde Hartkornsskatten, har man til en vis Grad svigtet Princippet om at opretholde Samfundets Ret til den Prioritet, som det har i selve Jorden, Samfundsprioriteten. Det ærede Medlem Hr. Henningsen var ogsaa betænkelig ved Ejendomsskyldens Nedfældning og gjorde den Bemærkning, at Ejendomme jo kunde skifte Karakter. Ja, det er rimeligt at antage, at nogle Ejendomme efterhaanden vil skifte Karakter, men er det rimeligt at antage, at de vil blive af mindre Værdi? Det er jo det, det kommer an paa, og ikke just det, at de skifter Karakter. Det Forhold, som er blevet fremført af andre Talere, Ejendommen, der brændte, kan ikke komme vedkommende Ejendomsbesidder til Skade, hvis han har sine Forhold ordnet paa den Maade, han bør, og jeg tror, som sagt, ikke, at man i Almindelighed kan gaa ud fra, at Ejendomme vil skifte Karakter paa den Maade, at de forringes i Værdi. Men naturligvis, der kan forekomme saadanne Tilfælde, og det er muligt, at Lovforslaget ikke tager tilstrækkeligt Hensyn dertil, og jeg skal da være villig til at overveje, om der kan indføres Bestemmelser, som sikrer mod Ubillighed overfor Ejendomsbesiddere, der bliver stillet i den Situation, at deres Ejendomme forringes i Værdi, men at de alligevel fortsat skal svare en fast uforandret Gammelskat.

Det ærede Medlem Hr. Henningsen vilde hellere have en Luksusbeskatning og anførte i denne Forbindelse det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Rode i sin Tid fremsatte som Indenrigsminister. Jeg skal derom kun sige, at jeg har været meget langt inde paa Overvejelser i den Retning, men jeg